

meget muligt, at vi først skulle tage Aktstykkerne frem, inden det gaar op for os. Men paa det Punkt her er det i alt Fald meget klart, hvad der er foregaaet.

Forud for den 15. Februar, da Finansminister Vilhelm Lassen mødte med Overenskomsten af 9. Februar, var man enig om, at de Fordringer, som Privatbanken og Handelsbanken havde paa de svage Banker, skulde ikke være dækkede af Statsgarantien, og under den Forudsætning blev Loven vedtagen og dermed ogsaa Overenskomsten — thi det maa jeg holde bestemt paa, at Overenskomsten har Rigsdagen godkendt fuldt ud, og det er den, Bankkomiteen sidder paa, det er den, den har sin Myndighed fra; den har den ikke alene gennem Finansministeren, men igennem en af Rigsdagen vedtagen og af Kongen stadfæstet Lov. Nu var man altsaa enig om, at de to Banker skulde ikke have deres Fordringer garanterede. Da saa Bankkomiteen traadte sammen, viste det sig, at Laane- og Diskontobanken ogsaa havde en stor Fordring, som der ikke havde været Tale om den Søndag, Overenskomsten sluttedes. Der var naturligvis ikke alene Statens Repræsentanter til Stede, men de andre Banker vel ogsaa — jeg var jo ikke til Stede, saa jeg kender ikke, hvorledes Forhandlingerne forløb —; men man var enig om, at Laane- og Diskontobanken heller ikke burde have sin Fordring garanteret. Og Statens Repræsentanter, de 5 Stemmer, var ogsaa enige om, at Statskassen ikke skulde have sin Fordring paa Grundejerbanken garanteret. Alt dette staar her i Komiteens Beretning, og det staar urokkelig fast: alle disse Fordringer ere ikke blevne garanterede. Medens saaledes alle var enige om, at de Banker, der garanterede, ikke derved skulde have nogen Fordel med Hensyn til deres egne Fordringer — det var man enig om, det er fastholdt —, saa rejste det Spørgsmaal sig: Men skulle de have særlig Skade derved? Skulle de stilles daarligere, end hvis der slet ingen Statsgaranti var bleven lavet? Skulle de stilles uheldigere, end hvis der intet var sket, og Detailhandlerbanken var gaaet fallit? Skulle de ikke have Adgang til at møde med deres Fordringer og faa Dividende af Boet? Det var Spørgsmaalet. Og der maa det ærede Medlem ingenlunde tro, at det var saaledes, at Statens Stemmer og Handelsbanken var enige om, at de skulde stilles daarligere; nej, Spørgsmaalet stod saaledes, at ikke alene Privatbanken, Nationalbanken og Landmands-

banken var enige om, at der var ingen Grund til at stille dem daarligere, men de øvrige vaklede i Opfattelsen. Statsgældsdirektøren og Handelsbanken holdt vel paa den strenge Ordlyd, men Formanden, Konferensraad Falbe-Hansen, mente, at det vilde være for haardt at stille dem saa ringe, at de ikke en Gang kunde faa den Dividende, de ellers vilde kunne faa i et Bo. Nu kunde Bankkomiteen meget godt selv have afgjort det hele, og det vilde have været naturligt, om den havde gjort det; men den henstillede at høre Finansministeren derom, og det var mig. Jeg sagde da: Jeg finder ogsaa, det er for haardt, og det tror jeg, enhver i Virkeligheden vil indrømme, at det ogsaa var. Jeg mener her at have handlet fuldt retfærdigt, og efter hvad jeg finder er rigtigt. Jeg finder ogsaa, at det vilde være for haardt, og jeg fandt det saa meget mere, som jeg føler mig overbevist om, at hvis Domstolene skulde have afgjort Sagen, vilde det blive Privatbanken, der havde vundet. Men at Bankkomiteen skulde procedere for Domstolene, syntes mig ikke, der var nogen Grund til at opmuntre til; jeg sagde derfor: Da jeg nu ogsaa finder det for haardt, vil jeg henstille, at Bankkomiteens Medlemmer forhandle og komme til en Mellemvej. Ja, det er det, der sker hver Dag i det praktiske Liv, naar Parter ere uenige; i Stedet for saa at rende til Domstolene, gaa de kloge gerne hen og forhandle og komme til en acceptabel Mellemvej, og den vandre de ad til begge Parter Tilfredshed. Naa, det kneb, men man fandt denne Mellemvej, og derved vandt Staten og Nationalbanken og Handelsbanken 25 pCt. af de Ting, der er Tale om. Altsaa, saa langt fra at have skadet Statskassens og Nationalbankens og Handelsbankens Interesser har jeg i Virkeligheden ved det, jeg anviste, gavnnet dem med 25 pCt. af det omhandlede Beløb. Det kan nu ikke nytte, at det ærede Medlem siger, at det, jeg har foranlediget, er, at Garantien ogsaa blev udvidet til de garanterende Banker; det er der ikke Tale om, her er ikke Tale om nogen Mellemvej mellem Ret og Uret, godt og ondt og alt, hvad det ærede Medlem nu remsede op i den Forbindelse.

I øvrigt foreligger den Side af Sagen ikke nu, den kommer ikke dette Forslag ved, det er noget, der først kommer en Gang, naar Opgørelsen endelig skal finde Sted. Der vil jeg for øvrigt sige, at ganske vist vilde det være behageligt — deri er jeg enig med det ærede Medlem for Sørv